

Περί Σημαιών... Ένας αναγκαίος σχολιασμός.

Πρόσφατα δημοσιεύτηκε στον «Πολίτη» άρθρο του κυρίου Χρ. Τζιονή με τον τίτλο «Περί σημαιών ο λόγος». Επειδή το άρθρο αγγίζει αυτή τούτη την υπόσταση του Κυπριακού Κράτους, κρίνεται ότι κάποιες σχετικές αναφορές θα ήταν χρήσιμες.

Καταρχήν γίνεται η παρατήρηση ότι, αν και ονομάζονται εθνικές, οι σημαίες δεν έχουν να κάμουν με τα έθνη αλλά είναι καθαρώς απότοκα της δημιουργίας κρατών. Η Κύπρος απέκτησε την δική της σημαία το 1960, όταν έγινε ανεξάρτητο κράτος, ενώ η Ελλάδα μετά την αποτίναξη του τουρκικού ζυγού και την δημιουργία κράτους, στην Α΄ Εθνική Συνέλευση της Επιδαύρου, το 1822. Λεπτομέρειες για την εξέλιξη της ελληνικής σημαίας, τα κριτήρια που κατά περίπτωση υιοθετήθηκαν, καθώς και τον σχετικό ρόλο που έπαιξαν κατά καιρούς ο Α. Μαυροκορδάτος, ο Όθωνας κ.α., μπορεί να βρει κανείς στην ιστοσελίδα freeinquiry.gr -ελεύθερη έρευνα- αλλά και σε άλλες ιστοσελίδες.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα το αραβικό έθνος, που εκτείνεται από τις ακτές του Ατλαντικού μέχρι το Ιράκ και δεν έχει δική του σημαία αλλά σημαίες – το καθένα την δική του – έχουν τα εικοσιδύο τόσα κράτη που το απαρτίζουν. Αξίζει ίσως να αναφερθεί ότι ούτε η, με εξαίρεση τη Βραζιλία και το Σουρινάμ, ισπανόφωνη και κατά κύριο λόγο καθολική Νότια και Κεντρική ηπειρωτική Αμερική, δεν έχει δική της σημαία αλλά η κάθε χώρα έχει την δική της.

Γίνεται ακόμα η παρατήρηση ότι στις σύγχρονες πολιτικές επιστήμες και την κοινωνιολογία, ο όρος «έθνος» τείνει να γίνει συνώνυμος του «κράτους», το οποίο άλλωστε αποτελεί πια το κέλυφος των σύγχρονων πολυπολιτισμικών εν πολλοίς κοινωνιών, στις οποίες εντάσσεται και η Κύπρος με τις πέντε κοινότητες της. Χαρακτηριστική είναι επίσης η αναφορά των εκάστοτε αμερικανών Προέδρων εις το έθνος - the nation – όταν αναφέρονται στους Αμερικανούς, όπου είναι δύσκολο να διανοηθεί κανείς ότι υπάρχει εθνότητα που δεν συναπαρτίζει τις Η.Π.Α....

Επισημαίνεται επίσης ευκαιριακά ότι έξω από το κτίριο του Ο.Η.Ε. αναπετώνται οι σημαίες των κρατών μελών και όχι οποιουδήποτε έθνους.

Ένα δεύτερο σημείο που εγείρεται είναι εκείνο του τρόπου που αντιμετωπίζουν το θέμα της σημαίας τα μη εθνοκράτη, στα οποία βέβαια ανήκει και η Κύπρος. Αν ταξιδέψει κανείς στην Ελβετία για παράδειγμα, θα διαπιστώσει ότι η χώρα είναι κατάσπαρτη με ελβετικές σημαίες. Από την γαλλόφωνη βορειοδυτική Ελβετία, τη γερμανόφωνη βορειοκεντρική, μέχρι το νότιο ιταλόφωνο Ticino και το ανατολικό καντόνι της όπου κατά κύριο λόγο ζουν οι ρομανόφωνοι Ελβετοί. Ποτέ δεν διανοήθηκαν οι Ελβετοί, ανεξάρτητα των όποιων τους καταβολών, να θεωρήσουν δική τους άλλη από την ελβετική σημαία, τη σημαία της χώρας τους και ας έχουν κοινά πολιτιστικά χαρακτηριστικά με τη Γαλλία, τη Γερμανία και την Ιταλία.

Παρομοίως το Βέλγιο, όπου υπάρχουν δύο μεγάλες – οι Βαλλόνοι και οι Φλαμανδοί – και μια μικρότερη γερμανόφωνη κοινότητα, δεν είναι νοητό να

θεωρήσουν άλλη από την βελγική σημαία ως δική τους και ας έχουν ισχυρούς πολιτιστικούς δεσμούς με τη Γαλλία, την Ολλανδία και τη Γερμανία.

Δεν παραγνωρίζεται ωστόσο, ότι ο Ελληνοκύπριος, στην προσπάθεια του να απαλλαγεί από την αγγλική κατοχή, αγωνίστηκε κάτω από την ελληνική σημαία, πολύ περισσότερο αφού εκείνο που επεδίωκε ήταν η ένωση με την Ελλάδα. Η κατά καιρούς αναφορά ότι και στο βόρειο τμήμα της χώρας μας γίνεται χρήση δύο σημαιών είναι ατυχής, γιατί η Τ.Δ.Β.Κ. δεν είναι αναγνωρισμένο αλλά υποτελές στην Τουρκία κράτος, ενώ στην ουσία η τούρκικη σημαία συμβολίζει την κατοχή του βόρειου μέρους της χώρας μας από τη Τουρκία.

Η ευρεία χρήση της ελληνικής σημαίας στην Κυπριακή Δημοκρατία, στην ουσία υπονομεύει την κυριαρχία της χώρας, δημιουργεί υποτιμητικούς συνειρμούς με την «Τ.Δ.Β.Κ.» και αποτελεί την συνεχή διακριτική απορία των ξένων διπλωματών που είναι διαπιστευμένοι στη χώρα μας και όχι μόνο.

Όσον αφορά την για πρώτη φορά πρόσφατη, δειλή παρουσία κυπριακών σημαιών στις εκδηλώσεις του ΔΗΣΥ, δεν αποτελεί, κατά την άποψη μας, παρά μια ένδειξη συνειδητοποίησης του μη λογικού της όλης κατάστασης και της ανάγκης μιας πιο ώριμης αντίκρουσης από μέρους των διοικούντων του ΔΗΣΥ, αλλά ενδεχομένως και κάποιων διακριτικών παραστάσεων φίλων του εξωτερικού.

Τούτων λεχθέντων, θεωρούμε σκόπιμο να παρατηρήσουμε ότι η ευρεία εισέτι χρήση της ελληνικής σημαίας στην Κυπριακή Δημοκρατία αγγίζει την τραγική πραγματικότητα, ότι 60 τόσα χρόνια μετά τη δημιουργία του δικού μας κράτους δεν έχουμε συνειδητοποιήσει τι εξυπακούει κάτι τέτοιο, χωρίς καθόλου, μα καθόλου, να χρειάζεται ο οποιοσδήποτε Κύπριος πολίτης να φαλκιδεύσει επί μέρους πολιτιστικά του χαρακτηριστικά. Ακόμα θα έπρεπε να γίνει αντιληπτό ότι, μετά την εισβολή της Τουρκίας στη χώρα μας και την προσπάθεια δημιουργίας ξεχωριστού μορφώματος στο Βορρά είδει προτεκτοράτου, εκείνο που χρειάζεται είναι η δημιουργία κοινών μύθων - με την ευρύτερη έννοια του λόγου – όπως πράττουν όλα τα κράτη στην προσπάθεια να διασφαλίσουν την πορεία τους μέσα στο χρόνο και η επικέντρωση γύρω από την ενοποιητική έννοια του Κύπριου πολίτη και όχι η καλλιέργεια τάσεων φυγόκεντρων δυνάμεων, που μόνο τις διαχωριστικές επιδιώξεις της Τουρκίας εξυπηρετούν, μια και ο στόχος της Ένωσης έχει οριστικά εγκαταλειφθεί.

Κατά τα άλλα, ο ισχυρισμός του κυρίου Τζιονή ότι «τον Πρόεδρο της Κύπρου εκλέγουν μόνο οι Έλληνες της Κύπρου», αποτελεί προσβολή για τις μικρότερες κοινότητες της Κύπρου, πιο πολύ τη στιγμή που στην κυβέρνηση Αναστασιάδη περιλαμβάνεται και άτομο από τη Μαρωνίτικη κοινότητα.

Η σημαία της Ελλάδας αποτελεί σύμβολο του ελληνικού κράτους και ως τέτοιο δεν μπορεί παρά να τυγχάνει του σεβασμού των Κυπρίων, πολύ περισσότερο γιατί δεν μπορούν να παραγνωρίζονται οι ειδικοί δεσμοί που συνδέουν την Κύπρο με την Ελλάδα. Δεν μπορεί όμως η ελληνική σημαία να υποκαθιστά ή να λειτουργεί παράλληλα με τη δική μας, την Κυπριακή σημαία και να εμφανίζει τους πολίτες αυτής

της χώρας ότι δεν παίρνουν χαπάρι, ότι για 60 χρόνια έχουν δικό τους κράτος και δεν επιδιώκουν πια την Ένωση.

Είναι καιρός, αφήνοντας κατά μέρος το οποιοδήποτε πολιτικό κόστος, οι διοικούντες αυτής της χώρας να υποδείξουν στους πολίτες τι δικαιώματα αλλά και υποχρεώσεις περιλαμβάνει και τι όχι η έννοια του Κύπριου πολίτη, ώστε να μπορέσει επιτέλους ο Κύπριος να ξεχωρίσει την πολιτική από την πολιτιστική του ταυτότητα.

Μόνο η συσπείρωση γύρω από την έννοια του Κύπριου πολίτη είναι εκείνη που μπορεί να αναιρέσει τα διαμελιστικά σχέδια της Τουρκίας και αυτό με την επιφύλαξη ότι με τον πλήρη έλεγχο του Βορρά από τη Τουρκία, τούτο δεν είναι πια και τόσο εύκολο, όσο θα ήταν αν, αμέσως μετά το '60 δρομολογούνταν εκείνα τα μέτρα που παίρνουν οι πολυπολιτισμικές κοινωνίες, όπως εκείνες των Η.Π.Α, της Ελβετίας κ.α., όπου σμιλεύουν την έννοια του πολίτη γύρω από το κράτος. Αν και εμείς ακολουθούσαμε αυτό τον δρόμο, δεν θα βλέπαμε τώρα τον Πενταδάκτυλο, την Κερύνεια και το Βαρώσι από μακριά...

Νεοκυπριακός Σύνδεσμος

24/4/2013